

## חג חנוכה - העם העקשן

זה היה לפני שנים רבות, בימי בית המקדש השני. עם ישראל ישב על אדמתו, האמין בכל לבו באלוקים וקיים את תורתו ומצוותיו. לפנות ערב בבית המקדש הכהן היה מדליק את המנורה הטהורה, בת שבעת הקנים. היו הנרות דולקים ומפיצים אור קדוש ונפלא בכל העולם.

בימים ההם כבשו היוונים את ארץ ישראל, הם לא יכלו לשאת את העובדה, שהיהודים אינם ככל העמים וכי יש להם אמונה משלהם ואורח חיים משלהם. היוונים ציוו על היהודים לעזוב את אמונתם, להפסיק ללמוד תורה ולהפסיק לקיים את מצוותיה.

הם נכנסו לבית המקדש וטימאו את כל כדי השמן הטהור, שבו היו מדליקים את המנורה. שוב לא דלקו נרות המקדש ושוב לא האיר אורם המופלא.

ראו זאת מתתיהו החשמונאי ובניו והכריזו מרד נגד היוונים. החשמונאים אספו אליהם את כל היהודים שנשארו נאמנים לעמם ולדתם, ויצאו להילחם ביוונים. צבא החשמונאים אמנם היה קטן וחלש, אבל הם הצליחו לנצח את היוונים ולגרשם מהארץ.

כשהחשמונאים נכנסו לבית המקדש ורצו להדליק את המנורה, ראו כי כל השמן היה טמא ואי אפשר היה להדליק בו את המנורה הטהורה.

והנה היה נס: לפתע נמצא פך שמן קטן, שאותו היוונים לא ראו ולא טימאו. השמן שהיה בו היה מספיק ליום אחד בלבד. אולם השמן שהיה צריך להספיק ליום אחד, הספיק להדלקת המנורה לשמונה ימים.

ומאז ועד היום הזה אנו מדליקים בכל שנה נרות חנוכה וזוכרים את הנסים של אותם ימים גדולים.

## חג חֲנֻכָּה - הַעֲמֵם הַעֲקָשָׁן

זֶה הָיָה לְפָנֵי שָׁנִים רַבּוֹת, בְּיָמֵי בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ הַשֵּׁנִי.  
עַם יִשְׂרָאֵל יָשָׁב עַל אֲדָמְתּוֹ, הֶאֱמִין בְּכָל לְבוֹ בְּאֱלֹקִים וְקִיָּם אֶת  
תּוֹרָתוֹ וּמִצְוֹתָיו. לְפָנֹת עָרַב בְּבַיִת הַמִּקְדָּשׁ הַכֹּהֵן הָיָה מְדַלֵּיק  
אֶת הַמְּנוֹרָה הַטְּהוֹרָה, בַּת שְׁבַעַת הַקְּנִיָּם. הָיוּ הַנְּרוֹת דּוֹלְקִים  
וּמְפִיצִים אוֹר קָדוֹשׁ וְנִפְלָא בְּכָל הָעוֹלָם.

בְּיָמֵים הָהֵם כָּבְשׁוּ הַיּוֹנִים אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, הֵם לֹא יָכְלוּ לְשַׂאת  
אֶת הָעֲבֹדָה, שֶׁהַיְהוּדִים אֵינָם כָּכָל הָעַמִּים וְכִי יֵשׁ לָהֶם אָמוּנָה  
מִשְׁלָהֶם וְאַרְח חַיִּים מִשְׁלָהֶם. הַיּוֹנִים צָווּ עַל הַיְהוּדִים לְעֹזֵב אֶת  
אָמוּנָתָם, לְהַפְסִיק לְלַמַּד תּוֹרָה וּלְהַפְסִיק לְקִיָּם אֶת מִצְוֹתֶיהָ.  
הֵם נִכְנְסוּ לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ וְטָמְאוּ אֶת כָּל כְּבֵדֵי הַשֶּׁמֶן הַטְּהוֹר, שָׁבוּ  
הָיוּ מְדַלִּיקִים אֶת הַמְּנוֹרָה. שׁוֹב לֹא דָלְקוּ נְרוֹת הַמִּקְדָּשׁ וְשׁוֹב  
לֹא הָאִיר אוֹרֵם הַמִּפְלָא.

רָאוּ זֹאת מִתְתִּיהוּ הַחֲשֻׁמוֹנָאִי וּבְנָיו וְהַכְּרִיזוּ מֶרֶד נֶגֶד הַיּוֹנִים.  
הַחֲשֻׁמוֹנָאִים אָסְפוּ אֲלֵיהֶם אֶת כָּל הַיְהוּדִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ נְאֻמָּנִים  
לְעַמָּם וּלְדָתָם, וַיִּצְאוּ לְהִלָּחֵם בַּיּוֹנִים. צָבָא הַחֲשֻׁמוֹנָאִים אָמְנָם  
הָיָה קָטָן וְחֲלָשׁ, אָבֵל הֵם הִצְלִיחוּ לְנַצֵּחַ אֶת הַיּוֹנִים וּלְגַרְשָׁם  
מִהָאָרֶץ.

כִּשְׁהַחֲשֻׁמוֹנָאִים נִכְנְסוּ לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ וְרָצוּ לְהַדְלִיק אֶת הַמְּנוֹרָה,  
רָאוּ כִּי כָל הַשֶּׁמֶן הָיָה טָמֵא וְאִי אֶפְשָׁר הָיָה לְהַדְלִיק בּוֹ אֶת  
הַמְּנוֹרָה הַטְּהוֹרָה.

וְהִנֵּה הָיָה נִס: לְפִתְעַ נִמְצָא פֶּה שֶׁמֶן קָטָן, שְׁאוֹתוֹ הַיּוֹנִים לֹא רָאוּ  
וְלֹא טָמְאוּ. הַשֶּׁמֶן שֶׁהָיָה בּוֹ הָיָה מִסְפִּיק לְיוֹם אֶחָד בְּלִבָּד.  
אוּלָּם הַשֶּׁמֶן שֶׁהָיָה צָרִיךְ לְהַסְפִּיק לְיוֹם אֶחָד, הִסְפִּיק לְהַדְלִיק  
הַמְּנוֹרָה לְשִׁמוֹנָה יָמִים.

וּמֵאָז וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה אָנוּ מְדַלִּיקִים בְּכָל שָׁנָה נְרוֹת חֲנֻכָּה וְזוֹכְרִים  
אֶת הַנְּסִים שֶׁל אוֹתָם יָמִים גְּדוֹלִים.